

Sword and Freedom + Schwert und Freiheit + Glaive et Liberté

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІї

Ч. 8

ЛЮТИЙ

1953

Отаман Тарас Бульба Боровець

Україна і Кавказ

(Порядком дискусії)

Починаючи від ч. 6 нашого журналу ми поставили собі мету: обговорити серйозно і безпристрастно проблему сусідства України. Ходить нам про те, щоб якнайдокладніше виявити: де наші союзники і де наші вороги.

Ми почали з півдня, від тюрків. Тепер переходимо до Кавказу, щоб таким чином обійти кругом України. Ми є тої думки, що всім поневоленим російським імперіалізмом націям крайня пора холоднокровно розглянути всі, не тільки позитивні, але й негативні факти з нашого минулого. Позитивні факти далі культивувати, а негативні старатися усунути, бо вони завтра можуть стати причиною до погіршення взаємовідносин. Заплутані проблеми не замовчувати, а підходити до них відповідно, чесно і справедливо.

Позитивні історичні факти

Наша суверенна держава Княжої Доби, скажімо від Володимира Великого до XIV століття, з Кавказом ніколи не воювала. Там не було ні політичних, ні територіальних, ні економічних та культурних конфліктів. Отже цей період нашої національної політики з Кавказом нічим не обтяжений.

Наша напів вільна земля Гетьманської Доби, від Байди-Вишневецького до Мазепи, також з Кавказом ніколи не воювала. Таким чином і цей період українсько-кавказьких взаємовідносин хрустально чистий. Потім і

Україна і Кавказ втратили свою національно-державну суверенність. Над Україною і над Кавказом запанувала чужа окупація, що тягнеться століттями.

Починаючи від великої лютневої революції 1917 року аж по сьогоднішній день, українсько-кавказькі взаємовідношення являються одними з найкращих. І навіть тепер, під російсько-большевицькою тиранією, «квітуча Україна» та «сонячний Кавказ» — найвірніші союзники проти кожної Москви. Література України і Кавказу — найяскравіший доказ, що наші тези не фантазія, а реальна дійсність.

Україна і Кавказ, з рахів свого географічного положення, культурного рівня, економічних ресурсів та стратегічного значення, являються ключовою позицією російської імперії. Але рівночасно Україна і Кавказ, з рахів невмирущих там, при найбрутальнішому насилилі та явній геноциді, ідеалів національної свободи та вічно чинної боротьби за відновлення своєї суверенної державності, — являються також ключовою позицією руху спротиву проти тієї ж самої імперії. Це прекрасно знають всі росіяни. Це також не гірше мусимо знати ми.

Негативні історичні факти

На жаль, поруч наведених позитивних фактів, існують поміж Україною та Кавказом також негативні факти. Виправдуючою

тут є та обставина, що ці факти відносяться до такого періоду, коли Україна вже не мала змоги вести свою суверенну політику. Отже вони не можуть обтяжувати політичної гіпотеки України.

Маємо на увазі проблему Кубані. Із-за цієї території поміж Кавказом і українською нацією розпочалася ворожнеча, хоч Кубань, ні політично, ні географічно, не була складовою частиною Кавказу, а окремою суверенною державою черкеської нації. Цю націю намагалася зовсім винищити Росія, але її частина знайшла приют на Кавказі і цілий Кавказ стояв і стоятиме в обороні прав черкесів на Кубань. Російська імперія поступово завойовувала Україну, Кубань і цілий Кавказ та Закавказзя. В процес цього ганебного завойовництва Москва втягала підкорені нації. Таким чином одні раби завойовували других нових невільників імперії.

Коли Катерина II-га вогнем і мечем знищила лицарський орден Запорізької Січі, чим був остаточно зламаний центр організованого руху спротиву України проти Росії, тоді частина обезброєного українського козацтва пішла на каторжні канальні роботи, а частина втікала з України на свіжо завойовану Росією та ще не заселену Кубань. Протягом певного часу Кубань була заселена головним чином українськими козаками та їх нащадками, а пізніше туди почали напливати російські та інші поселенці.

Територія була спочатку адміністрована російською армією, а потім все нове населення було поставлене на осадно-воєнне положення. Кожен колоніст був рівночасно хліборобом і вояком, щоб обороняти свої життєві інтереси від автохтонного населення Кубані, яке довший час вело завзяту боротьбу. Так постало славновісне «Іх Імператорского Величества Войско Кубанское». Дальша історія цього «войска» загально відома. Вигнані Москвою з України козаки та їх нащадки, не маючи повороту на рідну землю, сколонізували ту чужу землю, з якої та ж сама Москва так само вигнала цілу іншу націю.

Колись було дуже зло, бо цілий Кавказ не зовсім розбирався в національному складі московських армій і називав усіх їх вояків «росіянами». Таким чином всі українці в царських арміях, установах і колоніях рахувалися ворогами черкесів і Кавказу, як росіяни. Сьогодні стало ще гірше, бо цілий Кавказ уже багато докладніше зоріентований в національному питанні Росії. І при нашій сучасній та майбутній фальшивій політиці, ми дуже легко можемо стати ворогами Кавказу вже не як росіяни, а як українці. Це була б найбільша ганьба України і страшна трагедія для цілого антиімперіялістичного фронту.

Наслідки негативних фактів

Кубанський край зробився дуже серйозною причиною до постійних конфліктів поміж

Україною і Кавказом. В великий мірі винищено та розігнані Москвою по цілому Кавказі та по цілому світі черкеси рахують зовсім правильно Кубань своєю законною батьківщиною. Вони хочуть і будуть хотіти повернутися на Кубань. Поселені насильно тією ж самою Москвою українці, росіяни та інші люди на завойованій Кубані, так само в наслідок кількасотлітньої прив'язаності до сколонізованої ними землі, почали рахувати Кубань свою батьківщиною і хотітимуть на ній лишатися.

Права черкесів на Кубань очевидно будуть обстоювати Туреччина і Кавказ. «Права» росіян напевно буде обстоювати кожна Росія. Ці права не ограничуються тільки дальшим перебуванням поселенців російської нації на Кубані, а обов'язковою приналежністю Кубані до російської держави. Кожен режим в Росії рахував і буде рахувати Кубань невід'ємною частиною імперії.

Права українців на Кубані може обстоювати Україна. Таким чином кубанська проблема може бути постійно невгласаючим вогнищем антагонізмів в чорноморсько-каспійському просторі. Українські поселенці на Кубані досі зберігають свою національну культуру та окремість. Вони тяготіли і будуть тяготіти до України. Серед поселенців на Кубані російської національності частина тяготіє до Росії, а частина хотіла б бачити Кубань окремою державою незалежною від Росії. По першій світовій війні з'явилася навіть концепція нової федерації всіх козацьких держав під назвою «Козакія». Отже, проблема козацьких країн є відкрита і досвідчена імперіальна політика росіян могтиме на цьому відтинку розпалювати постійні непорозуміння поміж всіма південними неросійськими націями. До цього факту ми всі якраз не маємо права допустити.

Реальні висновки

В сучасній політичній літературі є дуже багато концепцій, які на папері розв'язують кубанську проблему. Що нас дивує, то те, що всі ці концепції поминають мовчанкою головного господаря Кубані — черкеську націю. Вона, так би мовити всіма тими концепціями вже списується з карти живих народів. Черкесів на Кубані нема, значить їх проблема «розв'язана». Ми вважаємо такий підхід до цієї проблеми за нелюдяний і абсолютно несправедливий. Хто хоче говорити про Кубань, мусить починати від її першого автохтона і щойно потім переходити до її нових поселенців. З нашої точки зору найреальнішою розв'язкою кубанської проблеми могли б бути слідуючі міжнародні заходи:

1. Кубань рахувати життєвим простором черкеської нації, як законного історичного господаря цієї землі.
2. Всіх інших пізніших примусових поселенців на Кубані рахувати не завойовниками

Кубані, а жертвою розпочатої вже тоді депортацийної політики московської імперії. В цю категорію очевидно не можуть бути зараховані спеціально насаджувані Росією адміністративно-колонізаторські, русифікаторські та інші елементи, що стояли і стоять за утримання Кубані як російської колонії.

3. Поворот черкесів на Кубань та організація їх суверенної держави.

4. Проблема українських поселенців на Кубані розв'язується шляхом дружніх переговорів та відповідного договору поміж українським та кубанським урядами. При розумній і чесній політиці українців і черкесів українські поселенці на Кубані могли б продовжувати своє спільне існування, вкладаючи таким чином великий вклад для спільногодобра кубанського краю.

5. Коли б шляхом українсько-черкесських переговорів була досягнута згода на дальнє перебування українців на Кубані, тоді їм там, на засадах демократії, повинні бути гарантовані всі атрибути рівноправних горожан нової Швейцарії на сході Європи.

6. Проблему російських поселенців на Кубані, як представників ворожої черкесам нації і держави, повинні вирішувати в першу чергу черкеси. Імперіалістичні російські елементи очевидно не можуть мати місця на Кубані. Натомість ті російські поселенці, що виразно стали на плятформу незалежності Кубані від Москви, могли б трактуватися згідно пункту 4 та 5. Різниця була б тільки та, що евентуальний договір про їх перебу-

вання на Кубані міг би бути заключений не з Москвою, а з якимсь місцевим російським комітетом на Кубані. Жоден російський уряд такого договору ніколи не заакцептує.

7. Про державну форму та евентуальні союзи чи федерації Кубані мали б вирішувати всі законні мешканці нової Кубані, шляхом їх законодатних актів та постанов правосильної нової кубанської влади.

Діючи на ось таких реальних і справедливих засадах, реальна політика майбутньої вільної України зможе досягнути:

1) Зітре з української нації пляму «завойовницько-імперіалістичної ганьби», що її на нас нанесла Москва;

2) Унормує мирною і законною дірою кипучу кубанську проблему;

3) Забезпечить собі ширу дружбу черкесів, цілого тюркського світу і цілого Кавказу;

4) Усуне причину до майбутніх постійних конфліктів поміж Україною, Кавказом і Туреччиною та матиме реальні перспективи на побудову единого антикомуністичного та антиросійського фронту всіх поневолених націй;

5) Заложить основи для побудови нового справедливого політично-соціального ладу на сході Європи;

6) Забезпечить цьому новому ладові здорові фундаменти та проторує шлях до добробуту і щастя для всіх вільних націй Сходу;

7) Вкладе великий реальний фонд в діло світового миру та універсального розвитку і дружної співпраці цілого людства.

Полк. Г. А. Токаєв

ВІВЧАЙМО БОЛЬШЕВИЦЬКУ ОЛІГАРХІЮ

II. Найближчі прислужники головних диктаторів

Продовження з 3-го числа

Коротка характеристика

П. К. Пономаренко.

Ким же є оті всі всемогучі диктатори, які їх ідеологічні, психологічні та моральні й життєві вальори? Чим особливим вони вирізняються?

Починемо від секретаря ЦК ВКП(б), члена Оргбюро, Секретаріату і Президії Верховного Совета, міністра заготовок і фактичного диктатора цілого ряду комітетів та комісій, Пантелеїмона Кондратовича Пономаренка. Зрусифікований українець. До большевицької партії вступив по жовтневій революції, про яку знає тільки з книжок. На політичну арену виплив в 1937—38 роках, в характері одного з найтупіших та фанатично жорстких бюрократів апарату, що будували свою кар'єру на винищуванні старої большевицької гвардії.

В часі 2-ї світової війни перший секретар ЦК КП(б), голова Совета Народних Комісарів Білорусі, особливий уповноважений Державного Комітету Оборони СССР і член головного штабу партизансько-

го руху. З його наказу був розстріляний командуючий Білоруським фронтом генерал-полковник Павлов. Він розгорнув кипучу партизанську діяльність на тилах німецької армії в Білорусі. А по закінченні війни він з наказу Москви найжорстокіше розгромив та винищив рух білоруського «буржуазного націонализму».

За ці всі заслуги для імперії Сталін та Молотов в 1949 році зробили цього деспота одним з наймогутніших членів олігархії. Найближчим помічником Пономаренка є Микола Миколаєвич Шаталін, член ЦК ВКП(б), начальник Управління Кадрів. Без цих двох людей не може бути призначений, звільнений або переміщений ні один міністер, посол, маршал чи інший сановник. Пономаренко не є людиною державного калібра, але це є зразковий виконавець чужої волі. Таких якраз і треба Сталінові та Молотову.

М. А. Суслов

Секретар ЦК ВКП(б) член Оргбюра, Секретаріяту, ЦК ВКП(б), кандидат Політбюра і член Президії Верховного Совета Михайло Андрієвич Суслов. По національності росіянин. Наймолодший з диктаторів, сходяча зірка кремлівського неба. Гідний преемник покійного Жданова. Йому підпорядкований гігантний апарат Управління та Агітації ЦК ВКП(б) з тисячами талановитих теоретиків та філософів марксизму-ленінізму, радіо на всіх головних мовах світу, понад 7 000 газет з одноразовим тиражом до 30 000 000 примірників, понад 980 журналів з тиражом 100 000 000. Лекторські колективи при ЦК і при республіканських, обласних, краєвих і міських комітетах ВКП(б), пропагандивні кадри та видання Комінформу і закордонної пропаганди, неограничені матеріальні засоби, густа сітка цензорів ітп.

Нема такого питання, на яке уряд Суслова не дав би відповіді. Ця відповідь нормально називає чорне білим, але всі мусять вірити що воно біле. Треба призвати, що це Суслову вдається більше чим вдавалося Гебельсові. Суслов це советський Гебельс. Теорія Жданова про «передовість російського народу» над всіма націями світу гідно продовжується Суловим. Він доводить її до шовіністичного абсурду. Всі винаходи в науці й техніці це діло росіян. Росіяни, росіяни і ще раз росіяни ...

Як ідеологічний керівник світового комунізму, Суслов всюди з яростю поборює всіма засобами соціал-демократію. Далі Суслов як ніхто інший точно проводить в життя імперіалістичну і безглазду тезу Сталіна: «Революціонер тільки той, хто готовий чесно, одверто, беззастережно і без ніяких обговорень захищати та боронити СССР. Інтернаціоналіст тільки той, хто без омовлень, без вагань, без жодних умов готовий захищати СССР, бо ССЄР являється базою світового революційного руху» (Сталін: «Большевік» Ч. 14, 1949 р.).

Суслов це найчистішої води продукт сталінської епохи. Доби найбуйнішого росту імперії та російського шовінізму. Сам Сталін його дуже високо цінить, бо він в свою чергу з одного імені Сталіна робить предмет рабського ідолопоклонства.

О. М. Косигін

Олекса Миколаєвич Косигін, росіянин по національності, про жовтневу революцію знає тільки з книг. Родж. в 1904 році. До большевицької партії вступив вже в роки советської влади. Дуже талановитий організатор. До 1939 року був рядовим співробітником Молотова. Потім дуже швидко пішов до гори. Тепер він заступник голови уряду СССР, член ЦК ВКП(б), Політбюра і як надміністер командує всіма міністерствами та управами легкої індустрії та фінансів. Це робить його одним з наймогутніших диктаторів, що мають вирішаючий вплив на внутрішню політику та Політбюро. Є припущення, що Сталін недолюблює Косигіна за його сліпу відданість Молотову. Чим це припущення закінчиться для Косигіна, тяжко передбачити.

М. М. Швернік

Микола Михайлович Швернік, родж. 1888 року, росіянин по національності, член большевицької партії від 1905 року, професійний революціонер. Від

1934 року член ЦК ВКП(б). В 1930—40 роках голова ВЦСПС, в 1940—46 роках голова Президії Верховного Совета РСФСР, від 1946 року голова Президії Верховного Совета СССР і кандидат Політбюра.

На прикладі Шверніка можна ілюструвати наскільки руйнуючу діє опортуністична безпринципність навіть серед професійних революціонерів. Бухарін про Шверніка сказав: «це ні риба, ні м'ясо, а безпринципний холоп, що без ніякої критики приєднується тільки до тих, хто в даний момент має більше влади і більше сили».

Особлива його заслуга перед олігархією, це зрада інтересів трудових мас. Він з Молотовим підписали закон про прикріплення робітників наче інвентаря до заводу та про всі кари за спізнення на роботу. Тепер він офіційно займає становище «президента СССР», а по суті це є найбезвладніша фігура на олімпі, яку ненавидять народні маси і презирають всі інші дійсні диктатори.

М. Ф. Шкірятов

Матвій Федорович Шкірятов, по національності росіянин, родж. 1883 року, член большевицької партії від 1906 року. Голова Комітету Партийної Контролі при ЦК ВКП(б). Фанатично-беззастережний холоп Сталіна. З рації свого становища необмежений нічим диктатор над всіма кадрами партії та комсомолу. Він зі своїм колосальним управлінням всюди присутній. Прийом нових людей в партію, нагляд за їх партійною мораллю, догани і кари та викидання з партії і всі чистки, це все діло управління Шкірятова.

«КПК в партії це те саме що МВД—МГБ в загальнодержавному маштабі. Це очі, вуха й руки Політбюра. За офіційними даними в періоді від 1934—39 рр. Шкірятов притяг до партійної відповідальності понад 700 000 членів і кандидатів ВКП(б), в тому числі також цілий ряд членів і кандидатів Політбюра, Оргбюра, Секретаріату і цілого апарату та державної олігархії.

А. М. Поскребишин

Олександр Миколаєвич Поскребишин являється особистим ад'ютантом Сталіна. В большевицької партії від 1917 року, член ЦК ВКП(б), депутат Верховного Совета і родинний приятель диктатора. Близкому кар'єру Поскребишина завдячує своїм хамелеонській вдачі та рабопослушності своєму панові. Поскребишин — людина спокійна і навіть деяло флегматична. До паперів господаря відноситься з ревною увагою та часто додає дещо своє, маскуючи старанно ці додатки або цитатами Сталіна, або новими: «товариш Сталін постановив», «товариш Сталін наказав», «товариш Сталін просить» ...

Таким чином ці поскребишинські рішення стають для цілої імперії рішеннями Сталіна і переводяться в життя як найгеніальніша мудрість, бо кожен виступ Сталіна по словах Поскребишина являється фактом всесвітньоісторичного значення. Його висока сгорблена фігура в формі генерал-майора виглядає комічно із за кривих ніг. Обличчя зоране віспою, під очима сині мішки, що вказують на перевтому та надмірне вживання алькаголю.

АГРЕСИВНО-ІМПЕРІЯЛІСТИЧНА ЧАСТИНА ПОЛІТБЮРА

М. О. Булганин

Микола Олександрович Булганин, по національності росіянин, в більшевицькій партії від 1917 року, маршалізований комісар. В 1944 році опинився з армією в Польщі, де потім отримав становище особливого посла совєтського уряду. Все, що пізніше робилося в нещасній Польщі, це діло рук Булганина. Його всі бояться і називають тираном, що має всі характерні прикмети Івана Грозного. Високо освічена людина з динамічним державним мисленням, організаторським імпульсом та непохитною волею осягнути намічену ціль. До безумства впертий в імперіялістичній психології до все більшого і більшого територіального росту російської великороджави. В ненависті до неросійських народів та інакодумаючих подібний до Молотова. Прихильник абсолютної диктатури Росії над все більшими просторами, що має здобуватися та триматися в послуху не тирадами ідей, а виключно багнетом. Це одинокий член з агресивно-імперіялістичною частиною Політбюра, що користається широкою повагою Сталіна.

А. О. Жданов

Андрій Олександрович Жданов (1896—1948), по національності росіянин, в більшевицькій партії був від 1915 року. Хоч він вже не живий, але слід про нього згадати, бо його концепції Політбюро далі переводить в чин. Це був один з винахідників та ярих прихильників «холодної війни» проти цілого світу. Його погляди були тотожні з поглядами Молотова. Засліплений шовініст російського імперіалізму. Він вважав, що темпи світової революції за надто низькі і треба їх прискорити збройною силою СССР через: а) використання авторитету та симпатій до СССР в цілому світі по закінченні 2-ї світової війни; б) використати наявність совєтської армії та військових адміністрацій і торгових місій поза межами СССР; в) використати економічну руїну та політичний хаос в Західній Європі для негайної революційної дії. Жданов переводив «чистки» в науці, літературі і мистецтві під паролем «Руслянд Руслянд ібер алес».

Іван Крицевий

Рух української молоді

(Продовження з ч. 7.)

VIII. Комсомол і українська молодь

З 1921 року по містах і селах України більшевиками насаджувалися комуністичні союзи молоді (КСМ). По смерті Леніна ця організація прибрала нову назву Ленінський Комуністичний Союз Молоді (ЛКСМ), або популярно комсомол. Сама ця назва говорить за себе. Комсомол поставлений цілковито на службу російській компартії. В Україні більшевики розраховували на масовий прітилив молоді в комсомол з пролетаріату і бідного селянства. Однак вийшло не так. Перші комсомольські організації в Україні творилися головним чином з заїшлого

М. О. Вознесенський.

Микола Олексієвич Вознесенський, рођ. 1903 року, росіянин по національності, до 1949 року один з могутніх диктаторів, член Політбюра, заступник голови уряду СССР, голова Державної Планувальної Комісії (госплан), один з найбільш освічених та інтелігентних членів Політбюра, професор економічних наук. Людина дуже експанзивна з великим організаторським хистом. В поведінці був дуже нетактовний, але це йому всі прощають.

Нагле звільнення з усіх посад та арешт Вознесенського в 1949 році треба пояснити такими обставинами: 1) його зовсім одверта агресивність проти «капіталістичного світу»; 2) як керівник п'ятилітків він домагався зовсім одверто форсувати воєнну продукцію за рахунок мирної продукції; 3) він ще в 1949 році твердив, що в капіталістичних країнах отті наступлять економічні кризи, які треба використати для рішаючого удару, а тим часом ті кризи не приходили; 4) йому закинено контакти з «ворогами народу» та «агентами імперіалістів». Упадок Вознесенського сильно підорвав позицію Молотова. Головна причина ліквідації — зарозумна людина.

В. М. Молотов

Вячеслав Михайлович Молотов (Скрябін), росіянин по національності, називає себе членом більшевицької партії від 1906 року. Це є найрабослушніший холоп Сталіна, що за його допомогою розбудовує та закріплює російську імперію. Свою блискучу кар'єру зробив на погромництві всіх опозицій проти контрреволюційної реакції Сталіна. В ньому нема нічого з державного мужа. Безтактовний до непристойності. За найменшу заввагу чи незгоду з його поглядом впадає в дику ярість, обличчя наливається кров'ю і летять нецензурні слова та образливі репліки. Стойть на позиціях шовіністичного руслачества та агресивно-імперіялістичної політики СССР. Практичні його концепції такі самі, як Вознесенського, але їх гальмує Сталін. Молотов це найглютіший ворог всіх поневолених Росією націй.

Молотов не вірить у можливість заснування Все-світнього Советського Союзу за допомогою громадського руху.

(Закінчення на стор. 14)

чужого інтелігентського та міщанського елементу і в малому % з багатшого селянства. Національно свідома українська селянська та пролетарська молодь довший час сторонила від комсомолу.

Щойно коли хитра державна система більшевизму унеможливила для молоді шлях до науки поза комсомолом, наша прогресивна молодь була примушена йти в школу через комсомол. Режим намагався отуманити молодь, а молодь намагалася всіма способами ощукати режим. Це була і є причина до постійних «чисток» комсомолу від «буржуазно-куркульського» елементу, що будучи в комсомолі, зовсім

заперечував комунізм, саботував усі більшевицькі міроприємства в Україні. Особливо на Київщині та Херсонщині були розпущені цілі комсомольські осередки за «петлюрівський бандитизм». Вони виявилися абсолютно ворожими до комунізму. Велика частина молоді, не чекаючи розгрому організацій, з комсомольським квитком тікала в інші області та республіки ССР, де кінчала науку, щоб, знов тікаючи дальше, шукати працю і хліб. Так виглядає «щастива юність» в раю Сталіна.

Рух української молоді через початкові комсомольські організації ніяк не можна змішувати з українським націонал-комунізмом, що потім оформив себе під назвою хвильовизм. Хвильовизм в Україні — це суто комуністичне явище, що через світогляд марксизму спиродилося з московським більшевизмом. Хвильовизм зростав і оформлювався на базі УКП, яка постійно була й є тепер складовою частиною більшевицької системи. Це були зрадники української національної революції в користь Москви. Якраз ці укапісти, під командою московських комісарів та кермою Петровських, Скрипників і Хвильових, вели активну збройну боротьбу проти нашої національної держави. Мало того, якраз вони пізніше всіма засобами винищували національно свідому українську патріотичну молодь, викидаючи її з комсомольських організацій. Також пізніше не хто інший як хвильовисти були суддями та погромниками всіх «контрреволюціонерів» з СВУ та СУМ, виносячи масові смертні вироки на найкращих синів і дочок України. Це братовбивники.

Факт, що ці братовбивники та розпиначі своєї рідної матері України потім самі кінчали самогубством, як Скрипник та Хвильовий, і пробували брати курс «геть від Москви», їх не вилікує. Вони вмиралі правовірними комуністами. Не тільки московський, але взагалі кожен комунізм являється ворогом України і цілого людства. Це є злочинна ідеологія та програма, побудована на фальшивому матеріалістичному світогляді. Тому Україна мусить всіма силами поборювати та викорінювати всі прояви укапізму та хвильовизму як найбільше соціальне зло.

Українська молодь, що примусово носить комсомольські квитки, поза названими укапістами, з комсомолом не має жадного ідейно-духового контакту. Свою дорогу ця молодь знала вчора, знає сьогодні та буде знати завтра. Натомість хвильовистам мало гасла «геть від Москви». Вони ще мусять викинути гасло «кінець з комунізмом». Геть з усяким червоним чадом. Геть з атеїзмом та тоталітарною деспотією і державним надкапіталізмом, що випливають з їх «нового вчення».

Система тотальної більшевизації молоді в ССР, що починається вже від піонерських організацій, до яких мусять належати всі школярі, через комсомол та компартію, безперечно має великі досягнення, але не повні. Перебільшена більшевицька пропаганда, що оглягує все те, що не московське, та вихвалює «досягнення червоної Москви», на українську молодь робить відворотний результат. Цю пропаганду молодь сприймає навідворот: все те, що плюгає більшевицьку пропаганду, викликає більший інтерес молоді. Вона хоче його побачити. Вивчити. Молодь шукає дороги до широкого вільного світу.

ІХ. Ідеали національної революції і українська молодь

Червона Москва переважаючи збройною силою та брехливою пропагандою знищила українську сучасну державу та окупувала Україну в 1920-х роках. Але вона ніколи не знищила ідеалів великої національної революції та не окупувала дух цілої української нації, а особливо її прогресивної молоді. Учасники визвольних змагань поділилися на дві частини. Частина лишилася на рідних землях, а частина на чолі з Президентом і Головним Отаманом Збройних Сил Української Народної Республіки Симоном Петлюрою, понесла несплямований прапор національної революції та державні традиції УНР на західні українські землі і в широкий вільний світ Недарма українська молодь так обожала та обожась сьогодні Симона Петлюру. Недарма ворожа зрадлива куля досягла його (25. 5. 1925) на далекій чужині. Симон Васильович як рідний батько любив свою молодь та до неї горнувся і її виховав на глибоких і хрустально чистих ідеологічно-моральних основах. Плекав лицарський дух непримиримості до всіх ворогів трудової України. Ніколи й ніде не щадив свого власного життя в ім'я добра цілої нації.

Великий Петлюрівський рух молоді охопив цілу Україну та всю еміграцію. Молодопетлюрівці понесли ідеали національної революції та народоправної державної концепції УНР в народні маси і широкий вільний світ. Повстанці та підпільні не капітулювали і не склали зброї. Вони тільки змінюють тактику боротьби, залежно від обставин. Це не припадок, а історична дійсність, що універсальний резистанс України так тісно пов'язаний з іменем Петлюри та концепцією УНР. Вони кровно пов'язані з собою. Концепцію УНР та її провід великий Петлюрівський рух видвигнула сама ціла наша трудова нація. Це її гордість і святощ. Недарма за цю святощ наша нація несе такі колосальні жертви. Великі рухи України ніколи не були монополем якоїсь однієї касти, кляси чи партії, а тільки всенародні. Таким також став Петлюрівський рух.

На західніх українських землях, в період української державності 1918—20-х років, рух української молоді був невідривним від загальноукраїнського революційного руху. Вже після поділу України між новими окупантами (1921 р.), тобто Росією, Польщею, Чехією та Румунією, український політичний рух почав знов набирати на західніх землях своєрідні окремі форми. Однака й тоді такі організації західно-української молоді, як Каменярі, Соколи, Січі та Луги, в основному живилися ідеалами великої національної революції та державної демократичної концепції УНР.

Проти концепції УНР та демократії частина західно-української молоді була скерована щойно тоді, коли на публістичні тоталітарні теорії Д. Донцова стала вояцька організація УВО, очолювана полк. Е. Коновалцем, що в 1929 році перетворилася в концепцію контролю концепції УНР і розвинула дуже активну дію за опанування молоді, оперуючи всіма засобами. Програмі визвольні змагання українською демократією давали її новим опонентам дуже багато «поживи». Все зло, що нависло над цілою Україною, приписувалося тільки петлюрівцям. Була проведена нездорова фанатизація молоді в ім'я «національної

революції». Молоді націоналістами вмовлено, що вона «все», а всі решта «ніщо». Таким чином цю молодь у великій мірі зведенено на нездорові основи її розвитку та ілюзорне її «месянство», замість нормальної ролі нового доросту. Політичні теорії Донцова виявилися дуже шкідливі і небезпечні.

Спочатку націоналісти дуже гостро атакували ім'я Петлюри та ввесь визвольно-революційний період 1917—1920-х років називали «втраченим часом». Потім змінили політичну тактику, бо побачили, що в центральній Україні ідеали УНР та ім'я Петлюри, — невмирущі. Тоді вони також стали публічно шанувати Петлюру та велику національну революцію, але заповідають надати тій революції свій зовсім новий націоналістичний зміст. Ці факти доказують, що ідеали великої революції та їх оформлення в концепції української демократичної республіки, виявилося також непоборними для нового їх противника — донцовських націоналістичних організацій, що почали діяти в 1930-х роках в Галичині та на еміграції. За короткий час діяльності цих організацій українська західно-українська молодь побачила, що наука Донцова та націоналістичних організацій дуже далекі від проповідуваної ними абсолютної істини.

В протилежність до Галичини, на Волині і Поліссі під польською окупацією вплив донцовської ідеології на українську молодь був багато менший. Навпаки, під впливом петлюрівських емігрантів з Наддніпрянщини, на північних землях України постійно зростав та поширювався Петлюрівський рух у вигляді багатьох всяких організацій, а також і організацій молоді. Так приміром в 1930-х роках на Поліссі була заснована антипольська та антибільшевицька петлюрівська підполяна організація молоді Українське Національне Відродження (УНВ), що її організатором і керівником був безземельний селянин та каменярський робітник Тарас Дмитрович Боровець. Ця організація стояла на платформі УНР, відразу мала військово-революційні тенденції і активно несла в народні маси ідеали великої національної революції та демократично-державні традиції по обох сторонах советсько-польського кордону.

На Карпатській Україні і Буковині так само рух української молоді був оформленний в багатьох організаціях молоді, що політично були керовані різними угрупованнями, або прихильними, або неприхильними до концепції УНР. Всюди ця концепція нашої народоправної держави для прогресивної молоді не була чужою. Молодь сама її активно шукає і знаходить.

X. Друга світова війна і українська молодь

Славні події в Карпатській Україні в 1939 році показали цілому світові напередодні II-ї світової війни, куди прямує українська молодь. Створення самостійної української республіки в Карпатах під проводом през. д-ра А. Волошина та її збройної сили Карпатської Січи, під командуванням отамана Д. Клемпуша, це твір головним чином української жертовної молоді. В цих подіях керівну роль грали націоналісти своїм настирливим вмішуванням до карпатських справ, але підготова до них подій була роблена християнсько-демократичним рухом д-ра Волошина десятиліттями до появи націоналістів. Перед 30-ми роками на Закарпатті також вже пра-

цювало багато петлюрівських емігрантів. В самих подіях петлюрівці також брали активну участь, хоч націоналісти намагалися їх виелімінувати. З цього виходить, що мініяюрна держава в Карпатах являється всенациональним твором. Хоч «сам» Сталін публічно висміював Карпатську Україну, але українська молодь в цілому СССР це глузування Сталіна сприймала зовсім інакше. В славних карпатських подіях українська молодь в СССР та під іншими окупаціями вбачала реальні факти державного будівництва України. З Польщі в ті дні потоком тікала на Карпати українська молодь, а молодь в тюрмі народів СССР так само була на Карпатах бодай духовою єдністю.

Перед вибухом німецько-польської війни (1.9.1939) українська молодь під польською займанчиною була змобілізована до польської армії, але воювати за Польщу ніхто з українців не хотів. Похід червоних армій в половині вересня 1939 року на «визволення» Західної України та Західної Білорусі та приєднання цих земель до СССР дали змогу українській молоді в червоній армії та поза армією побачити, як живуть люди поза СССР. Світова політика явно крокувала до великого світового збройного конфлікту. Українська молодь в СССР очікувала на цей конфлікт з величими надіями на грунтовні зміни. Українські підпольні організації молоді в цілій Україні почали більше активно готовитися до того, щоб зміни проводити по лінії життєвих інтересів своєї нації та її суверенної держави.

Подіями в Карпатах весною 1939 року, а потім малими льокальними повстанськими актами проти польської армії восени того ж року в Галичині, на Волині та Поліссі і загальним піднесенням босового духу в цілій Україні під російською окупацією, — українська молодь вступала активно в II-гу світову війну. Всюди її гаслом була — суверенна держава.

Протягом 1940 року перебільшена уявна сила націоналістичного крила була дуже серйозно послаблена. В ОУН зробився розкол на дві ворогуючі частини. Поруч ОУН під проводом полк. А. Мельника з'явилися ОУН під проводом С. Бандери. Частина української молоді, що була охоплена цим новим ружом, пережила сильне потрясіння. Зфанатизована молодь на монопартійну програму побачила, що ніякої єдиної та всеобіймаючої сили не існує. Досі раповані непомильною аксіомою ідеологічно-політичні теорії Донцова в очах молоді зробилися помильними. Тим більше, що сам Донцов вже на початку II-ї світової війни почав чимраз то виразніше переорієнтоватися на... монархізм. Напередодні вибуху німецько-російської війни націоналісти вже готовилися до цих подій двома групами.

Республікансько-демократичне крило, також сподіваючись німецько-російської війни, активно провадило підготовчі заходи. Літом 1940 року таємним наказом Президента УНР А. Левицького голова УНВ Тарас Боровець був іменований отаманом повстанських військ та керівником Петлюрівського підпілля в Україні. В серпні того ж року він повернув нелегально з еміграції на Батьківщину і приступив до реалізації дорученого Урядом УНР пляну. В Україні Тарас Боровець почав діяти під новим ім'ям Тарас Бульба. Осідок свого штабу за-

нував на Полісся. За допомогою поліської молоді, зорганізованої в УНВ, почав нав'язувати ділові контакти з українською молоддю в інших областях України. Як вже було сказано, молодь цілої України психічно вже давно була готова сприйняти грядучі події не так, як це диктує большевицька система, а по-своєму. Не було змоги цей стихійний рух української молоді охопити одноліткою організацією, однаке люди, діючи поодинцем або дуже маленькими гуртками, в підсумку прямували до одної нашої мети.

20. 6.1941 року вибухла німецько-російська війна. Українська молодь, одягнена в сіру російську шинель, в перших днях війни показала, що вона не хоче воювати ні за Росію, ні за комунізм. Цілі армії пішли в полон противника. В поліських лісах появилася хоробра Поліська Січ УПА під командою от. Бульби. По всіх відвояованих німецькою армією районах України, наче з під землі виростає національна міліція, що була готова кожної хвилини розростися у мільйонну армію. На це не дозволила політика Гітлера. Спонтанний мілітарний рух української армії, полонені українці з червоної армії попали в ями жахливої голодової смерті, а молодь, що залишилася поза колючим дротом на «свободі», німці почали вивозити на каторжні роботи в Німеччину.

Ціла Україна чекала у війні повороту Уряду Української Народної Республіки з еміграції. На

його місце з'явилися по 30. 6. 1941 тільки пропагандивні летючки «держави» Бандери. Дальше з'явилися в цілій Україні різні «походні групи» двох націоналістичних напрямків, що перестрілювали одні других, та інші пропагандисти з еміграції. Ціла українська нація та її активна молодь побачили, що на відновлення української суверенної держави ще не пора. Народ замкнувся сам у собі, а молодь пішла в підпілля. Вся Україна побачивши, що несе Гітлер та націоналістичні братовбийники Бандери, стояла від ширшої політичної роботи.

Протягом цілої II-ї світової війни очі нашої нації, а особливо української молоді, були звернені на Полісся. Там оперувала Українська Повстанська Армія. Туди линули мільйони нашої хоробрі молоді. Але та армія мала обмежене число вояків та виконувала окремі завдання Уряду УНР. Йї не було ані доцільності, ані права занадто розростатися. З політики Гітлера в перших днях війни вже було відомо, що Німеччина війну програє і Україна буде знову репресувана червоною армією. В першій фазі війни УПА не мала права занадто допомогати Гітлерові, а в другій Сталінові. Ці факти нам доказують, що молодь цілої України в часі II-ї світової війни була свідома своїх завдань та готова їх виконати. Однак на це не було політичних передумов.

Закінчення в наст. ч.

Дії МГБ чужими руками

В останніх часах помічається, що головну розвідчу роботу для советів на теренах Західньої Німеччини провадить безпосередньо не МГБ, а розвідчі органи сателітних держав. МГБ та ГРУ (Главное Разведочное Управление) мають своїх агентів головним чином для контролю та для завдань провідного порядку? Всю «чорну» роботу виконують агенти Чехо-Словаччини та східної німецької республіки (ДДР). Щоб мати деяке уявлення про способи праці советської розвідки сателітними руками, в скróчені подаємо тут автентичний матеріал з останніх часів.

В травні 1950 р. колишній лейтенант німецької армії Роберт С., втікач із Судетів, одержує працю на великому американському полігоні (площа вправ) в Графенвері. Коротко після одержання праці він зустрів у Байройті свого старого приятеля з Судетів Альйоза Д. Альйоз, довідавшись, що Роберт працює на полігоні, почав його дещо розпитувати про американське військо, а головним чином про I американську дивізію, яка коротко перед тим прибула з Америки. Безперечно, що для Роберта це було цілком легко. Він вже зінав усі частини, які перебували в Графенвері. Після цієї короткої інформаційної розмови Альйоз, прощаючись з Робертом, втискає йому в руку 50 НМ та домовляється в короткому часі з ним знову зустрітися. Не пройшло навіть тижня, і Роберт зустрічається знову в Байройті з Альйозом. Альйоз заявляє йому цілком відкрито, що деякі панове чеської розвідкої служби дуже заінтересовані інформаціями Роберта і мають бажання з Робертом познайомитись. На думку Альйоза, Роберт у цій ділянці праці може зробити велику кар'єру.

Роберт дає свою згоду і домовляється з Альйозом на слідучу суботу перейти кордон до Чехії і зустрітися з людьми чеської розвідки.

Так і сталося. Відразу кілька сот метрів від кордону на чеській стороні їх зустріла гарна лімузина. Сидячий в ній шофер представився як «Віллі» та разом з обома агентами поїхав до Егеру (Віллі — чеський майор Віллі Бергер, керівник одного відтинку чеської розвідки. Опріч того вживав він ще псевда «Петер» та «Дікер»). Роберт в Егері мусить підписати зобов'язання, що він добросовісно працюватиме на користь чеської розвідки та лише Бергерові свою одну знимку. Отримує перше завдання здобути оригінальний план полігону, а коли такий неможливо буде здобути, то його копію. Авансом одержує 500 НМ та повертається назад в Німеччину. За кілька тижнів Роберт здобув усі потрібні матеріали і то з такими докладностями, що майор Віллі захоплюється ними. Роберт здобуває довір'я. Одержану щеразу то інші завдання, щомісячно переходить кордон до Чехії. віддає матеріали, одержує зарплатню.

Майор Віллі Бергер таким способом розбудовує по цілій Зах. Німеччині свою сітку. Він доручає подавати інформації про всі американські установи, про всі німецькі важливіші промислові центри, як рівно ж і фабрики, які на випадок війни відграватимуть у військовій та технічній продукції важливішу ролью.

Однак, 1952 року розбудована майором Бергером сітка починає валитися. Одного за другим агентів арештовують.

Це все сталося тому, що американська протирозідча служба (СіАйСі) від самого початку контакту Роберта з Альйозом була докладно поінформована і кожний їхній крок був обсервований. Про це все ддав чоловік, який називався Гаррі Бравн. Бравн — лейтенант кавалерії німецької армії, сидів у полоні у Байройті та після звільнення там залишився. Випадково ще в 1949 році він познайомився з швагром Альйоза. Швагер Альйоза був у Чехії комісаром електростанції. 1947 року втік з Чехії (присланий чеською розв. службою), але має зв'язки з Чехією. На прожиття він тут собі заробляє чорним гандлем з Чехо-Словаччиною. По деякому часі знайомства швагер оповідає Бравнові про свого швагра Альйоза, який має добре контакти з чеською розвідкою та обіцяє при оказії познайомити Бравна з Альйозом. Бравн погоджується, але зголошує це американській протирозідувальній службі (СіАйСі). Він отримує там доручення нав'язати дальші контакти та все своєчасно звітувати. Починається гра розвідувальної служби Чехії з протирозідувальною службою американської армії. Сднє тільки, що та друга про все поінформована, натомість Бергер з доброю вірою у своїх агентів розбудовує сітку далі.

По певному часі швагер знайомить Бравна з Альйозом. Після деяких коротких розмов Бравн з Альйозом сідають у кур'єрський поїзд на Прагу. Біля границі висідають, біля Мюльбаху переходят чеський кордон, зустрічаються по другій стороні з майором «Віллі». Слово «Віллі» чеським прикордонникам являється магічним словом. Людей, які згадують це слово, вони шанують більше від своїх керівників. І коли ці двоє перейшли кордон, зголосилися в першого пограничника, якого зустріли, загадавши слово «Віллі», відразу були відправдані до будинку варти. В бічній кімнатці вони одержали все щодо прохарчування, цигарок, різних напоїв. Того всього, що їм там наставлено, вони не могли б одержати в звичайному байройтському ресторані.

Після кількох годин чекання приїздить чорна лімузина марки «Татра», номер ЗКФ — 748. В ній відомий майор Віллі Бергер. Обох забирає таки знову до Етеру, приміщую в готелі Нойбергер. В короткій розмові з Бравном головним чином розпитує його про мотиви співпраці. Бравн нарікає на все, що є американське та взагалі західноєвропейське. Підкреслює, що він вірить тільки в соціалізм, який напевно завтра побідить капіталістичну систему, і т. п., і т. п. Це все подобається майорові. Він дас Бравнові деякі доручення таки знову з ділянки відомого Графенверу. З авансом 400 НМ повертається Бравн назад в Німеччину.

Після першого виконаного завдання майор так захоплюється Бравном, що вирішає ужити його для іншої праці. Слідуюче доручення одержує він — розвідати кількість продукції, кількість затруднених робітників, забезпечення сирівцями й т. п. «Кугельфішверке» у Швайнфурті. Це для Бравна не справляє жадної труднощі. Він вже за кілька день мав потрібні дані.

Слідуюче завдання — в Гамбургу зустріти в одній каварні на Репербан водного поліциста Вільгельма Г. та відібрати від нього і перевірити дані про деякі військові транспорти (матеріалів). Слідуючі завдання ведуть до Бремену, де він зустрічається з співробіт-

ницею Ільзою А., яка там ввесь час як полюбовниця американських вояків збирає відповідні інформації: їх перевірити та переслати для майора. В міжчасі він їде з Ільзою до майора. Слідуючий раз Бравн бере з собою гамбурзького водного поліциста Мансгардта. Цей раз Бравн одержує від майора завдання нав'язати контакт у Мюнстері (Вестфалія) з Ідою Ш. та Гергартом У., які працюють в англійських касарнях. Бравн зголошується в Гергарті як представник одної опозиційної газети судетських втікачів і коли бачить, що Гергарт страшенно захоплюється, ангажує його до співпраці та їде з ним в Чехію до відомого майора. Там Гергарт дас інформацію про райнську англійську армію. Майор інформаціями захоплений. Гергарт одержує 1 000 НМ нагороди та слідуючі завдання. Йому призначається скринька для передавання інформацій в помешканні одного кравця. При своїх поїздках в Чехію Бравн забирає пошту в кравця та перевозить її майорові. В одному з листів є згадка про якогось Пепера. Після деякої перевірки стверджено, що Пепер дуже часто ночує в готелі в Арицбергу (недалеко чеського кордону) в товаристі Елізабеті Д. Елізабета мешкає у Франкфурті та працює в американській установі. Вона є в дуже близьких відносинах з одним бувшим чеським капітаном. Підозрення, що вона чеська агентка. Ревізія стверджує це. Знаходять багато матеріалу, який доказує, що Елізабета збирає матеріали військового порядку з цілої околиці Франкфурту про американську армію. В Елізабеті знаходять поквитовання на 150 НМ, від її товаришки Гільди К. та американську телефонічну книжку, яку для Елізабети постаралася Гільда.

В міжчасі Гергарт з Мюнстеру повідомляє, що він нав'язав контакт з Конрадом Г. працівником англійської секретної служби, який опрацьовує зізнання німецьких полонених, що повернулися з радянського полону. Бравн зустрічається з Конрадом. Конрад готовий співпрацювати, однаке висловлює недовір'я до Гергarta. Подав пропозицію, щоб при своїй найближчій подорожі Бравн взяв із собою Гергarta до Чехії і щоб там його заарештували. В міжчасі Гергарт зник. Конрад переконаний, що Гергарт давно заарештований в Чехії, не припускаючи, що він (Гергарт) заарештований і сидить не в Чехії, а в англійській в'язниці в Верлі.

Ще багато нав'язав різних контактів та довідався Бравн всього про розбудовану сітку чеської розвідки в Німеччині, аж одного разу органи безпеки американської та англійської армії розпочали помалу, щоб не сполохати майора Віллі Бергера, арешти та ліквідацію чеської розвідкої сітки. Арештовано понад 35 осіб, людей, які довший час були обсервовані, та всі їхні інформації, які вони подавали, були реєстровані тими ж органами. В допомозі всьому став Гаррі Бравн, який сьогодні десь у Канаді старається розбудовувати своє персональне життя.

Інший випадок показує нам, якими способами шантажу користується чеська розвідка й МГБ для вербування собі співробітників. Цей приклад мусить нам служити величезною пересторогою, бо в останній час совєтське МГБ робить заходи подібними методами шантажувати і деяких на еміграції перебуваючих українців.

Марія Г. з своїм чоловіком викинена зі всіма пере-

слідуваннями з Чехії в Зах. Німеччину. Проходить тяжкий шлях всіх подібних їй вигнанців з Судетів. По деякому часі її чоловік одержує працю в одній німецькій установі, яка тісно співпрацює з американським окупаційним військом. Родині Г. починає присвічувати сонце. Їх життя крашає. Однаке, Марія не має спокою, бо в Чехії залишилася її 80-річна спаралізована матір. Марія щотижня пише до матері листи. Описує в листах, як то ім тепер добре живеться, що до них дуже часто приходять у гостину американські офіцери, що її чоловік працює в такій установі, яка має з американцями тісний контакт, і т. п., і т. п.. Пізніше висилає матері й пакунки з американськими товарами. Однаке, відповіді від матері Марія не одержує. Це її найбільше турбус. Аж одного разу в початках 1952 року приходить до Марії молодий чоловік. Говорить по-німецьки з твердим східним акцентом та з усмішкою передає Марії листа. Марія бачить, що лист писаний незграбною рукою її старенької матері. Відкриває лист і читає: «Коли Ти хочеш мені допомогти, зроби все, що Тобі скаже цей чоловік, який передасть цього листа.»

«Що я маю зробити? — знервовано питав пані Марія. Прибулий дає докладні інструкції. Пані Ма-

рія має передати важливі документи з бюро свого чоловіка, які мають зв'язок з окупаційним військом. В іншому випадку, коли вона цього не зробить, життя матері буде загрожене. Пані Марія очікує ночі. Коли її чоловік пішов спати, вона добирається до його бюрка, бере ключ від його канцелярії, краде потрібні документи й передає невідомому. Однаке, кілька місяців пізніше американський суд засуджує її на 7 років в'язниці. Чоловіка звільняють з праці.

Про передання тих важливих документів проти-розвідча служба довідалася, арештувавши бувшого капітана чеської армії, а тепер втікача Яна Янду. Ніхто інший, як Янда грозив пані Марії знищеннем матері. Янда працював на відтинку таким способом вербувати співробітників для чеської розвідчої служби. Скільки ще подібних фактів сьогодні невідомі і скільки ще легкодушних людей впадуть різними способами в тенета ворожої служби?

ВХД

Від Редакції: — Підготовляємо до друку ширшу інформацію про органи советської служби безпеки, що розпочнеться публікування від наступного числа «М. і В.».

Геннадій Которович

Нові люди американської політики

(Айзенгауер: «Легший наплечник воїнка, ніж кайдани раба»)

Українська еміграція, як і еміграції інших східно-та південно-східних європейських сміграцій сподіваються великих змін у користь своїх поневолених російським большевизмом країн від політики президента Двайта Айзенгауера. До голосу прийшли разом із президентом нові люди, що по-новому починають приступати до справи визволення світу від примаритетанії та російського імперіалізму. Хто ж такі ці люди нової американської політики?

Штаб дорадників президента

Найперше треба тут згадати про штаб особистих дорадників президента С Ш А. Коли 20 січня 1953 року Двайт Айзенгауер присягав як президент США, чекав уже на нього штаб особистих дорадників в кількості 200 осіб. Крім них в інших відділах президентської канцелярії працює ще більше тисячі урядовців. В справах міжнародної, внутрішньої та військової політики президентові дораджують крім того штабу окремих фахівців також дев'ять міністрів кабінету, цілий ряд різних експертів з рангою міністрів, сенатори і посли, провідники політичних партій, люди з різних верств народу. Осяги політики нового президента залежні у великій мірі від здібностей та праці людей з його оточення.

Штаб особистих дорадників президента складається головно з фахівців різних ділянок життя і політики. Його звички звати «кухонним кабінетом» і він має значний вплив на всі справи. Робота штабу в протилежність до дії офіційного дев'ятиособового

міністерства уряду відбувається в великій мірі анонімно та вимагає великої об'єктивності і вміння давати безпристрастний, непартійний осуд. В штабі працюють вишколені й досвідчені фахівці, переважно молодого віку по справах мобілізації, холодної війни, соціального забезпечення, інфляції та дипломатії. Професори, адвокати, купці і промисловці, інженери, науковці та спеціалісти з ділянки адміністрації притягаються до консультації та проектування. Немає проблеми, питання і справи, для якої там не було б фахівців. Від їх впливу у великій мірі залежить остаточне рішення президента.

Закордонна політика

Звичайна річ, найбільше зацікавлення викликає особа нового керівника американської зовнішньої політики, наставленої, як загально припускають, на новий курс, — Джона Фостера Даллеса. Чому його призначення віdbилося таким величним гомоном обабіч залишої заслони, що ділити світ на вільний та поневолений Москвою? Свою першу велику промову про підстави американської політики, транслювану всіма найбільшими американськими радіовузлами, Д. Ф. Даллес сказав 27 січня, себто вже на шостий день свого перебування на відповідальній посаді. Говорив він як великий реаліст, свідомий того, що не швидко можна найти рецепти на ідеальну політику і тому його промова залишила якнайкраще враження. Американська політика буде керуватися передовсім «розумним власним інтересом». Це Даллес сказав ясно і коротко. І це добре розуміють соцістські комуністи та іх союзники по всіх інших кра-

їнах. Комуністична партія в США являється теж частиною величеської змови, зверненої проти вільного світу. Загроза смертельна, як ще ніколи досі в історії США. Кожен американець, який цього ще досі не відчуває, подібний до вояка, що заснув на своїй стійці. Москва контролює сьогодні простори, на яких живе 800 мільйонів населення. Російські комуністи готовлять з цієї маси могутній ударний бльок, озброєний модерною технікою до атомової бомби включно. Таким робом США із своїми 150 мільйонами населення мають перед собою семикратно сильнішого ворога, отже якраз навпаки, як було у першій і другій світових війнах, коли по їх боці стояла коаліція з людським потенціалом, семикратно більшим від ворожого.

Кажучи на першому місці про вогнище світового неспокою в Кореї, міністер Даллес був незвичайно одвертій: большевики негайно окупували б Японію, підкреслено сказав він, коли б тільки могли занести Корею. Якби расіянам і китайцям вдалося стануті ногою в Японії та здобути її, тоді вони перемінять цю країну з її великим індустріальним потенціалом на величеську кузню, в якій сирівці з Азії, Манджурії та Китаю будуть перековуватися на зброю для китайських мільйонів, що під проводом Москви рушили б завойовувати світ. Недаремно Сталін хвалився, що СССР з Японією могли б створити непереможний бльок. Совети йдуть далі. Вони простягають руку по азійські поля рижу та нафту в країнах Арабії, націковуючи всі народи проти американців. Це діється теж в Африці.

Роль Європи

Про роль Європи в сучасному становищі міністер Даллес сказав докладніше в своїй радіопромові 12 лютого, повернувшись із першої «бліскавичної» візити на старому континенті. Європа — сказав Даллес — складається з людей, опанованих почуваннями спільноти. Однак Европа політично роздрібнена і це доводило в минулому до воси, які були дошкиульними також і для США. Ці війни послабили Европу до того, що ні одна з її держав не могла б дати сьогодні сильного спротиву червоним арміям. Індустрійна сила Європи могла б бути для Америки дуже небезпечною, коли б ця індустрія попала під контроль ворогів Америки. Найважливішим завданням в такій ситуації є покласти край цій незгоді, яка завжди кінчається війнами. Треба збудувати кращу об'єднану Європу. Це зрештою відповідає думкам європейських політиків, бо ми американці не накидасмо ім своїх плянів, лише підтримуємо їх власні, — сказав Даллес.

Далі міністер скритикував повільність урядів Франції, Німеччини, Італії, Бельгії, Голландії і Люксембургу в справі ратифікації договору про створення спільної оборони від агресії. Західні держави обіцяли в травні 1952 року створити спільну європейську армію. Але минуло багато часу, а національні міжусобиці не посунули справи вперед. Навпаки, європейські державні мужі, подивляючи матеріальну силу Америки, не завжди вірять в духову силу американців бути провідниками світу. Даллес закликав своїх земляків не давати причин до такої оцінки європейцям. Він твердо переконаний, що Европа

зрозуміє небезпеку моменту і створить сильну оборонну армію.

Як бачимо, мова Даллеса приста і переконлива. Уряд Трумена цілими роками не міг здобути на це, щоб сказати критичне слово про Москву. Даллес заявив просто: «нашими ворогами, які хочуть нас знищити є російські комуністи». Правда, він нічого не сказав про необхідність третьої світової війни, але тим сильніше заявив, що США мусять мати сильну армію та сильних і добре озброєних союзників. Заяву Даллеса американська преса зрозуміла так, що США не будуть вести війни за визволення поневолених Москвою націй, але зристі мілітарної сили США сам собою змусить Москву рахуватися з поглядами американців. А європейські державні мужі зрозуміли слова Даллеса правильно як остророгу: коли не зумієте підпорядкувати своїх національних інтересів загальний і спільній справі оборони від агресії, доді можете втратити фінансову та мілітарну допомогу США. Час дипломатичного «хитрування» вже минув: або, або.

«Холодна війна»

Політика президента Айзенгауера та міністра Даллеса осуджає та відкидає війну як найбільше зло, але рівночасно відкидає компроміси за всяку ціну. Ця політика не плянует агресії проти СССР і не хоче допустити до того, щоб большевицька агресія застала Америку та цілий вільний світ непідготованими до оборони. Щоб пояснити значення збройного тягару для нації, президент Айзенгауер сказав: «легший наплечник вояка, чим кайдани раба». Це лицарське гасло напевно набере епохального значення.

Особливе значення приділює новий уряд США так званій холодній війні. Америка бачить, як скординовано веде пропаганду Кремль. Натомість в США досі існує аж 6 «центральних» бюр, що ведуть психологічну війну, кожне на свій лад. Президент Айзенгауер цей мінус американської пропаганди доглянув і доручив одному визначному журналістові Ц. Д. Джексонові стати його особистим дорадником по психологічній війні та опрацювати проект координації дій американської пропаганди. Тепер Джексон видає журнал «Фортуне», протягом остатніх 20 років він був співробітником журналів «Тайм» та «Лайф» і в часі другої світової війни вже керував відділом психологічної війни в бувшому європейському штабі ген. Айзенгауера. Також з його ініціативи як президента Комітету Вільної Європи побудована радіостанція «Вільна Європа» в Мюнхені, яка ограничується тільки чеським, польським та мадирським відділами. Інших відділів там нема головним чином тому, що окрім існує ще один подібний комітет, який також буде свою окрему радіостанцію «Візволення» та організує КЦАБ, для народів, що входять в склад СССР. Всі ці проблеми має розв'язати покликана президентом Айзенгауером 26 січня 1953 Комісія Міжнародної Інформації, очолена Джексоном. Як вона розв'яже, покаже час.

Таємна служба

Шефом американської таємної служби президент Айзенгауер призначив молодшого брата міністра

закордонних справ Аллена Даллеса. Слабо поінформовані люди рахували це за «родинно-протекційну» політику. Так воно не є. Аллен Даллес став шефом американської розвідки та контррозвідки тільки завдяки своїм власним заслугам, як дуже здібна людина. Його дотеперішній шеф генерал Бедел Сміт, якого Айзенгауер призначив на віцеміністра зовнішніх справ, заявив, що Аллен Даллес — ідеальний шеф ЦІА при кожному уряді. Свою високу кар'єру великого спеціяліста таємної служби Аллен Даллес починав зовсім з малого бюро цієї незвичайно важливої державної галузі, в Швейцарії, за часів другої світової війни. Його завдання, систематична та послідовна праця дала колосальні результати для США в воєнному часі, а по війні протягом останніх кількох літ Аллен Даллес зреорганізував та розбудував зовсім нову розвідчу службу Америки. Ця ділянка ще донедавна була американським зовсім чужа й мало відома. Сьогодні про таємну службу Аллена Даллеса є дуже високої думки всі акредитовані в Вашингтоні чужі дипломати.

В часі другої світової війни Аллен Даллес як шеф европейського бюро американського уряду таємно-стратегічної служби в швейцарському Берні добився таємного контакту з антигітлерівськими елементами в Німеччині, а особливо в німецькій армії. Він перевів з ними цілий ряд суворо засекречених переговорів. Добився капітуляції німецьких військ в верхній Італії ще до часу загальної капітуляції Німеччини. В той спосіб врятовано від безпометного знищення північно-італійський індустрійний центр, а також знівеченіо плану комуністичного «спацу» через Югославію в долину річки По. Коротко кажучи. Аллен Даллес врятував цілу Італію від комунізму для Заходу, проти чого Сталін протестував телеграммою до Рузвельта. Москва й тепер обвинувачує Аллена Даллеса за його прихильність до Німеччини. Ця прихильність являється політичним реалізмом, який наказує Америці шукати таких союзників проти большевизму, які можуть і хочуть дати реальні фактори для оборони Заходу.

ЯК НЕ ТРЕБА ПИСАТИ СПОГАДІВ

Сьогодні цілий світ є свідком судового процесу в Кракові та нової нагінки проти Католицької Церкви в комуністичній Польщі. Для нас це не новина. Інакше й не може бути в большевицькій дійсності. В Україні ми цей процес переносимо вже понад 30 літ. Там зовсім знищена комуністами церква та релігія як «дурман для народу». В сателітних нових посіlostях ця боротьба атеїзму проти релігії ще послуговується іншими, не релігійними, а політично-економічними та «патріотичними» факторами.

Однак, що для нас дуже цікаве і дивне, це те, що головним свідком проти польського духовенства на користь большевиків зробився... бувший амбасадор США в Варшаві п. Стантон Гріффіс. Він недавно опублікував спогади про свою діяльність в Польщі. В цих спогадах Гріффіс подає найточніші дані про його контакти з польським підпіллям, як він рятував Міколайчука та як він використовував свою дипломатичну валізу для пошти поміж Ватиканом і польським архієпископом Вишінським. Закінчує звіт про свою «дипломатію» Гріффіс тим, як він пачкував на польський чорний ринок більші суми доларів та золота для польської церкви.

Ці матеріали направили органи МВД—МГБ в Польщі на слід ячейок польського руху спротиву, а особливо серед духовенства. В Krakівській курії переведено ревізії, які викрили «багато компромітуючого матеріалу». По цьому матеріалі тепер судять групу польських священиків. Головним свідком об-

винувачення є книга п. Гріффіса. Вона чорним по білому викриває цілий ряд таємничих подій, що торкається людей, які живуть не на Каліфорнії, а в большевицькому кацеті. Вона торкається церкви та цілого ряду національних польських організацій, з цитуванням конкретних прізвищ та їх діяльності.

Церква в Польщі під окупациєю червоної Москви була б переслідувана так чи інакше. Це вже така доля всіх поневолених большевизмом націй. Причин для переслідування церкви також большевики мають мільйон. Але для чого такі люди, як п. Гріффіс, до цього мільйона фабрикованих причин додають ще свої зовсім оригінальні і достовірні факти з «першого джерела»?! Чи вже ж погоня американців за дешевими сенсаціями та долярами може навіть таким поважним людям, як амбасадори, засліплювати настільки очі, що вони не бачать, де спорт, а де денунція безневинних людей, що означає їх тортури та мученицьку смерть і абсолютну копромітацію Америки в очах всіх націй за залізною завісою? Хто після таких скандалів відважиться там мати якесь діло з американцями? Цей комплекс недовір'я до всіх американців якраз і старається там за залізною заслоною всіма засобами скріплювати большевицьку пропаганду.

Книгу Гріффіса зовсім спокійно міг би видати «госполітизат» в Москві або советська агентура в вільному світі.

О. Г.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Ця нотатка про «Штурм» була призначена для Ч. 7-го нашого журналу. З браку місця в святочне число вона не ввійшла. В міжчасі вийшло 2-ге ч. «Штурму». Тепер ми подаємо інформацію з продовженням на 2-ге число.

«ШТУРМ», Військово-політичний журнал. Ч. 1. Вересень 1952. Видає Українська Національна Гвар-

дія спільно з антикомуністичним об'єднанням колишніх вояків і старшин червоної армії — Легіон ім. Симона Петлюри. Редактор Колегія. Ст. 16. Ціна 1.00 Д. М. Новий-Ульм, Німеччина.

Так подано на журналі. По суті, треба внести вяснення дійсного стану, а саме, що цей журнал видає ЦК УРДП, а не названі організації. УНГ має

свої власні видання і з цим виданням не має нічого спільного. Натомість названий «петлюрівсько»-червоноармійський вінегрет в формі якогось «легіону» взагалі не існує. Вже сама назва аж кількох видавців журналу в такій заплутаній формі, що в ній тяжко орієнтуватися, вказує на те, що видавці цього журналу щось ховають і щось хочуть показати, бо мають нечисте сумління.

Щоб не було баламутства, поясняємо, що цілий журнал написали 2 особи: п. І. Багряний, написав передову «Слово за тобою!», підписуючи її своїм новим військовим титулом «Ол. Батюк, полковник артилерії». Решту всіх статей написав п. М. Мартенс, підписуючись під кожною іншим псевдом. Натомість всі комунікати та повідомлення — п. Григоренко, в партійній канцелярії так зв. Широкостепа. Називаючи себе ім. Петлюри, ця нібто нова «військова організація», не спромоглася навіть до першого ч. свого журналу на кліше Петлюри, але зате вона прикрашує журнал аж чотирима портретами таких большевицьких катів української нації як Тухачевський, Блюхер, Алксніс та Гамарнік. Ці факти говорять самі за себе: тенденція журналу пробольшевицька.

Дві основні статті: Багряного та Мартенса (Майор М. Батурко, «Розгром національних кадрів РСЧА») та всі комунікати і повідомлення в основному передслидують дві мети: перша, копромітація отамана Тараса Бульби-Боровця та присвоєння для УРДП УНГ. Друга, гльорифікація всього того, що було і є большевицьке.

В повідомленні говориться: «1. Головна Команда УНГ, що її було обрано на II-му Конгресі УНГ в грудні 1949 р., повністю здекомплектована. Співпрацювати з п. Т. Бульбою-Боровцем відмовилися, за винятком п. О. Гриценка, всі правні члені ГК: пп. М. Магнетеско, І. Кисіль, І. Коваль та В. Василько. Також не співпрацює з п. Бульбою-Боровцем призначений свого часу на нач. Військово-Вишкільного Відділу М. Батурко.»

Це факт, що склад Керівних Органів УНГ здекомплектований. Але ця декомплектація наступила в наслідок виїзду майже половини членів ГК, поза межі Німеччини. Так само є здекомплектований ЦК УРДП та керівні органи всіх інших еміграційних організацій. Панове Магнетеско та Кисіль вийшли з УНГ понад цілий рік перед конфліктом УНГ — УРДП. І не тому, що вони не хотіли співпрацювати з от. Бульбою. Магнетеско і Кисіль вийшли з УНГ через п. Ковала. Крім того п. Магнетеско намагався провести такі постанови ГК, які поставили б УНГ в число терористичних організацій. На це не погодилася ГК і п. Магнетескові довелось опустити УНГ. Пан Коваль постійно провадив якісь тасмні інтриги, наставляючи одних людей проти других і таким чином втратив довір'я в УНГ. Мусів димісіонувати. УРДП його використовує проти УНГ, але також не обдаровує його повним довір'ям, а доручила свій військовий відділ п. Мартенсові. Пан В. Василько-Григоренко був примушений вийти з ГК УНГ, коли побачив, що його пляни «уердепізації» УНГ і на клептицька акція проти членів УНГ провалилися. Пан Мартенс-Батурко зовсім ніколи не був членом ГК УНГ. Він був тільки членом редколегії та пропонував від п. Григоренка кандидатом на нач. військово-вишкільного відділу. Близьча обсервація цієї нової людини показала, що її не місце в УНГ.

В другому пункті повідомлення читаємо: «... відмова переважної більшості членів ГК співпрацювати з п. Бульбою-Боровцем означає вислів йому недовір'я і позбавлення прав команданта УНГ». Наведені вище факти абсолютно заперечують цей пункт. Половина членів ГК в США, Англії та інших країнах обдаровують довір'ям команданта УНГ. В Німеччині при голосуванні на всіх засіданнях також командант має більшість голосів. Тому й не пройшло виявлення того недовір'я командантові на засіданні Керівних Органів УНГ, а в «Штурмі». Там все можливе по «директиві з центру». Але ми знаходимося в демократичному світі, а не в країні, керованій виключно «директивою з центру».

В третьому пункті сказано: «Самовільно створена п. Т. Бульбою-Боровцем «ГК УНГ», що складається з кількох «кооптованих» ним тепер своїх присильників із Німеччини, є самозванчою й незаконною». Це нісенітниця. Головна Команда УНГ обрана Конгресом, а не самовільно от. Бульбою. І всі обрані члени ГК, поза п. Григоренком, в тому числі й пп. Коваль, Магнетеско та Кисіль, постійно обдаровували команданта повним довір'ям. Докооптація нових членів ГК передбачена статутом і за рівноправність голосів докооптованих голосували всі, в тому числі і п. Григоренко, скріпивши це своїми підписами протоколу засідання ГК УНГ, на якому це питання розбиралося.

Отже як бачимо, то справа з УНГ не виглядає ані так «трагічно» як її показує «Штурм», ані не є і не буде так легко цю організацію комусь якщо не опанувати, то перемінити з національної гвардії в «вардію Гамарніка» під покришкою святого ім. Петлюри. В тому й заключається сила УНГ, що вона є політично грамотною організацією. Нак само не так легко буде п. Багряному підкосити свою паперову «артилерію» той високий авторитет нашого Команданта, що він здобув його власною кров'ю в окопі.

Тому й не диво, що великий шум ЦК УРДП проякесь безглузде «повстання» та «бунт» закінчився малим, як би сказав сам п. Багряний — *шишки*. Повстання і бунти робляться проти держави, а не еміграційного клубу, що називає себе партією. В клуби люди входять і виходять. Ніхто нікого не може ніде тримати силою. А тим більше підкорювати собі насильно цілі окремі організації. З такою «демократією» клубам поворот в Україну буде дуже ризиковний. Маємо наслідки вже сьогодні: УНГ по конфлікті з УРДП постійно росте, а УРДП переживає велику кризу. Розлітаються цілі красіві компанети. Низові кадри добре бачать, де правда, де фальш! Хто кому яму копає, сам падас.

«Штурм», ч. 2, грудень 1952. Це ч. журналу дальніше називає себе «Військово-політичним журналом Легіону ім. Симона Петлюри та Української Національної Гвардії», але вже УНГ не зачіпає. Нема жадних комунікатів та повідомлень від «головної команди унг». Журнал прикрашений тільки одним портретом генерала Юрка Тютюнника, на тлі замітки про трагедію Базару. Цю постаті редакція вибрала на те, щоб очистити себе від «гамарнітва», але досить невдало. Ось приклад:

В ч. 1 журналу «Штурм» в статті «Розгром національних кадрів РСЧА», гльорифікується, як «національний герой» І. Є. Якір, поряд з Тухачевським, начальником ГПУ РККА Янкелем Гамарніком і ін-

шими, а в другому числі — герої Базару і генерал Юрко Тютюнник. Виглядає, що панове редактори «Штурму» (спеціально чи... через непоінформованість (?), як та баба з байки Руданського, ставлять свічки і св. Микиті і чортові. Не інакше. Бо це ж злочин: спочатку гльорифікувати того, хто підписав наказ розстрілу 359 героїв Базару, тобто Якіра, а потім нечесно послуговуватись для своїх комунарських махінацій іменем героїв Базару і ген. Юрком Тютюнником.

Ось витяг з наказу Ч. 25783 Київської Військової Округи:

«...Озброєний напад на радянську республіку був наслідком довгої на протязі не менш 10—11-ти місяців, праці Петлюри, Тютюнника та їх однодумців...» «...відомий авантюрист Петлюра на теренах радянської республіки випустив заздалегідь зорганізовані в таборах банди душогубів і грабіжників...», «...далініша діяльність банди відповідає безідейній і хитрій петлюрівщині...» Далі йде перелічення тих, що потрапили до полону, тих, що самі себе стріляли і зривали гранатами, а під кінець:

«Перелічених у доданім до цього списку осіб у кількості 359 чоловіка, як злісних і активних бандитів розстріляти.»

Наказ підписали: командуючий військовою окружою — Якір, член реввоенсовета — Затонський та начальник штабу — Паука.

Мабуть, немає чого панам з «Штурму» ховатись за святе ім'я Петлюри і героїв Базару, а пора показати своє правдиве обличчя, бо «невчене око (отого читача, з якого ви робите — висловлюючись журналістичною термінологією п. Багряного — дурня) загляне вам в саму душу глибоко, глибоко. Дізнаються небожата, чия на вас шкура, та й засудять». І не допоможуть вам не тільки якірчики чи гамарнікі, а й сам іх «великий наставник» з Кремлю.

Журнал починається віршем А. Малишка «Україно моя». Перед віршем редакція в замітці кінчає так: «Ми стведжуємо, що немає такої сили, що знищила б творчий геній нашого народу. Хай це запам'ятають наші вороги й наші «друзі», що хотіли б вивішати всіх Сосюру і Малишків...» З уваги на те, що тими «друзями» мають бути петлюрівці, ми відповідаємо: ніхто не збирався і не зирається вистрілювати Сосюру та Малишків. Не змішувати Малишка з чекістами! Не прикривати їх ними. Україна знає всіх своїх людей краще від «Штурму».

Далі передовою йде, як звичайно, стаття «полковника» Батюка. Цим разом він вже не підписує «полковник артилерії», бо сама стаття має суто артилерійський заголовок: «Мішень нумер». Як військовиків нас дещо разить російська термінологія самого заголовку статті. Чи вже ж нема українських слів на це? Тема статті торкається російського імперіалізму всіх кольорів, який нам треба рахувати за ворожу ціль число один.

Але закіль вдарити по тій «мішенні нумер»... наш палеровий артилерист робить півстаттеву «прістрелку» таки по своїх. Хтось бачте знайшовся такий, що «взяв саму ідею створення антикомуністичного об'єднання колишніх вояків червоної армії в багнети»... Закінчує артилерист цей уступ таким солодким окликом: «хотів би я бачити колись обличчя тих, що

нині підіймають крик, які вони будуть в той день, коли переконаються на власній шкірі, як то треба брати в багнети». На це ми також відповідаємо: ніхто не є проти антикомуністичного об'єднання вояків. Це виглядає так, начебто досі в нас таких об'єднань зовсім не було. Ні, вони були і є. Вояки виступають тільки проти творення тоталітарної однопартійної армії з комісарами. Що ж торкається як брати в багнети, то ми дуже радо запрошуємо пана «полковника» з теплого палерового артилерійського становища разом з нами в майбутній окоп.

Тенденція цього числа журналу є в напрямі здобування перебіжчиків зsovетської армії. До вояка всоветської армії є спеціяльна стаття-заклик, вже не полковника артилерії, а просто Івана Багряного, під заголовком «Чуещ, брате мій, товаришу мій...» Цей твір дуже дивно виглядає в журналі, як пустий вистріл гарматою в хмарі. Якщо це мала бути відозва, то вона повинна бути не від одної особи, а від якоїсь організації і видрукована не в журналі призначенному для еміграції, а в летючках або спеціальному виданні призначенному на ту сторону залишеної завіси. Коли ж це мала бути стаття, то статті не пишуться в такому «універсаловому» тоні.

В обох числах помітна нечесна спекуляція ім'ям чесної людини — полк. Токаєва. Друкуються всі його листи. Це вже зловживання непоінформованістю чужинця.

В. П.

Найближчі прислужники головних диктаторів

(Закінчення з стор. 5)

дянських воєн самих «братніх компартій» по всіх капіталістичних країнах, а домагається агресивної дії червоної армії як «визволительки», по стратегії випробуваній в Росії і СССР. Він не допускає до заключення мирних договорів з Японією, Німеччиною та Австрією, щоб мати юридичне віправдання на перебування совєтських армій на стартових позиціях. Коли зважити факт, що Сталін тепер служить більше як символ, ніж як дійсний диктатор і його устами більше говорить Молотов, тоді буде ясно, що справа світового миру стоїть у великій небезпеці.

Треба відмітити ще одну особливу прикмету характеру Молотова, це його безсоромна брехливість. Він потрапить брехати з любої трибуни з найсерйознішою міною. Для характеристики брехунів в Кремлі зродилася фраза: «бреше як В'ячеслав». Офіційна пропаганда роздула йому високий штучний авторитет, а по суті це є «державний діяч другого сорту» по словах Рікова, і «великий сидун, що доходить до думок численністю пересиджених штанів», по словах Бухаріна.

Наша відповідь

Що криється під обкладинкою з малюнком англійської Дельта Авро А 698 багрянівського «Штурму»?

Наша відповідь — відповідь гвардійців — молодої генерації УНРівців — являється в першу чергу відповідю п. Багряному і Ко.

Ваш «Штурм», п. Багряний, є большевицька пропаганда, ворожа інтересам українського народу. Ви вихваляєте в «Штурмі» вішателів Української Національної Революції, бо ж ніхто інший, як Якір підписав наказ про розстріл 359 героїв Базару, тих самих, що по них проливає крокодилячі слози «Штурм» ч. 2. Ніхто інший, як Петровський, Постищев, Затонський, Косюр, Чубар і інші, загнали на той світ мільйони українців, а іншим мільйонам підписали вирок висилки в концтабори за межі України на вірну смерть.

Як виходить з вашої політики, п. Багряний, ви виступаєте не за свободу українського народу, а за большевицький ССР (ваша ідея — «анти — ССР»), а ваші кадри тільки в ВКП(б) і комсомолі. Зрозуміло! Хоч ви сьогодні і прикрились національним плащником на еміграції, але духовно ви з ними зв'язані. Це доказують ваші дії. Ви спекулюєте ім'ям Великого Симона Петлюри, називаючи його ім'ям якіс «легіоні», про які ніхто ніколи нічого не чув. Але в душі ви ненавидите Симона Петлюру, бо він до останнього дня свого життя виступав проти зрадників українського народу — хвильовістів-укупістів — і трагічно згинув від кулі іхніх панів.

В час боротьби Симона Петлюри проти большевизму в Україні його провокували й опльовували большевики так само, як ви провокуєте й опльовуєте сьогодні таких заслужених синів України, як покійний проф. Мазепа, проф. Феденко й інші.

Дайте нам відповідь, «геніяльний лідер», на яких підставах ви дорівнюєте диким, вайнбаумам і гуляям заслуженого в боротьбі проти большевизму і російського імперіалізму, відомого борця за українську незалежність п. проф. Феденка? Чи це не большевицька диверсія?

В той час як ви пропагуєте уросну «консолідацію» всіх українських політичних сил, з братовбивниками і вішателями українського народу включно, ви розбиваєте готову українську демократичну військово-революційну організацію УНГ, яка стоять на засадах Української Національної Революції. Ви розбиваєте нашу Національну Раду. В своєму «Штурмі» ви друкуєте витяг з протоколу так зв. «об'єднаного пленуму УНГ в Англії», що був суто партійним збіго-висъком, і, будучи в той час членами вашої партії, ви також були на ньому присутніми. Більша частина присутніх не погодилася з вашими наказами, але з вашою большевицькою тактикою вас ніщо не спиняє і ви продовжуєте далі робити диверсію в українському середовищі. Ваш «об'єднаний пленум» виступає від імені всього членства УНГ на даному терені, виносячи недовір'я командантам УНГ от. Т. Бульбі-Боровцеві.

Тому заявляємо відверто — це 100% брехня! Яким правом ви це все робите?

Факти: місцеві Команди УНГ в м. Брадфорд, Бері, Лондон, Ковентрі, Нотінгем, Ворксон, Галіфакс і

в інших не мають нічого спільногого з вашою провокативною агентурою. Всі вони стоять на стороні УНГ під керівництвом Т. Бульбі-Боровця.

У вашому «комунікаті» («Штурм» ч. 1) розділ «б» є характеристика для вас, п. Багряний, і вашої групи «отаманчиків». Вся ваша робота є ворожою інтересам українського народу.

Ось ваші кадри на терені В. Британії: п. Русин — колишній член ВКП(б), що за заслугу перед партією його післиали в 1939 році у «візволену» Буковину, як довіреного слуги Кремля. Сьогодні він, по вашому наказу, збирає підписи про недовір'я до Команданта УНГ Т. Бульбі-Боровця. В м. Ковентрі його «листу» підписували випадкові люди, які не мають нічого спільногого з УНГ, напр., п. Місюренко та інші. Таким самим способом він збирає підписи по інших містах Англії; п. Дубок — про своє минуле він сам розповість, коли і яким ворогам українського народу він віддано служив — по вашому наказу проводив подібну «збірку» підписів. Йому менше везло, ніж п. Русину. В м. Брадфорд, в протест провокативного вчинку п. Дубка, всі члени вашої партії демонстративно вийшли з рядів цієї партії (подібні випадки демонстративного виходу з рядів УРДП сталися в м. Ворксон, Бері, Ковентрі, де то залишив навіть «лідерські» пости в Крайовому Комітеті). В м. Галіфакс п. Дубок дістав таку саму відповідь, як у м. Брадфорд; п. Бондаренко — теперішній «секретар» нещасних недобитків вашої групи. Він є фактичним керівником всієї вашої провокативної роботи на терені Англії проти заслужених патріотів-борців за волю українського народу.

Ви виступаєте від імені недостріляних. Від імені тих, що носили сплямлену кров'ю сіру шинелью. Ви виступаєте від імені всієї підсоветської еміграції.

Ми не даємо вам на це права! Ми є недостріляні і ті, що носили сплямлену кров'ю сіру шинелью. Ми є підсоветська еміграція! Під час свого перебування в лавах УРДП ми добре придивилися до своїх зверхників і побачили, що це ті, які тортурували нас протягом 25 років у в'язниці Сталіна. Ви, п. Багряний, і ваші однодумці не належите до нас. Ми вам скажемо відверто і ми є певні того: ви належите до тих, хто стріляв недостріляних, до тих, що йшли ззаду нас з автоматами і гнали нас на гарматне м'ясо в ім'я інтернаціонального комунізму. Ми питамо вас: для чого вам так обов'язково потрібна однопартійна армія? Щоб були готові СС-и та відділи МГБ??!

Ми застерігаємо вас, п. Багряний, і ваших попленачів. Припинить антиукраїнську й недемократичну акцію! Ваша акція є навіть незрівняна анархістові Н. Махнові. Він все ж таки мав ідею. Яка ваша ідея? Хвильовізм? Бажання бути українським Леніним? Ви до сьогодні не хочете зрозуміти просту реч, що будована на братній крові і костях замучених хвильовими, постищевими, фріновськими, затонськими, чубарями й іншими, «Радянська Україна», попадає в чимраз важчі червоні кайдани імперіалістичної Москви. Чим ваша диктатура має бути лішою від їх? Пострілом в тіло Симона Петлюри Москва не вбила дух українського патріотизму, реальній загрозі свого панування на Україні. Хай московські кати і їх українські прислужники пам'ятатимуть,

що Петлюрівщина не вбити Москві так само, як безглазими анатемами цареславних владик не вбито ідейного Мазепинства.

Наша відповідь вам, п. Багряний, щироукраїнська: Досить нам червоної чи багряної комуни! Досить нам «вождів»! Досить нам провокаторів! Геть з усякою диктатурою!

Члени КК УНГ у В. Британії:

В. Бондар (підпис)

Т. Мироненко (підпис)

В. Найдьон (підпис)

СПРОСТУВАННЯ

В ч. 1 журналу «Штурм» було опубліковано про вихід з Головної Команди УНГ пп. І. Коваля, І. Кисіля та В. Василька із-за того, що ці люди не погодилися співпрацювати з от. Т. Бульбою за його конфлікт з УРДП.

Заявляю, що я вийшов з ГК УНГ на цілий рік раніше і нічого спільногого з названими вище особами І. Коваля та В. Василько, не мав і не маю. Я вийшов з Головної Команди УНГ із-за моїх особистих розбіжностей поглядів на оперативну діяльність УНГ з деякими членами Головної Команди, а особливо п. І. Ковалем, а не от. Т. Бульбою.

Панове І. Коваль і В. Василько були притягнуті до відповідальності за політичні міркування про організацію опозиції УРДП в Українській Національній Гвардії. Натомість п. М. Батурко ніколи членом ГК УНГ не був, а тільки деякий час виконував обов'язки члена Редколегії журналів УНГ.

Прошу редакцію журналу «Штурм» ніколи не торкатися моєї особи і без моого дозволу ніде не послуговуватись моїм іменем.

(—) Іван Кисіль — полковник
15. 2. 1953

КОМУНІКАТ

Дня 18. січня 1953 року в Штутгарті відбулася спільна нарада представників Української Національної Гвардії та Білоруського Визвольного Руху. Предметом наради було об'єднання військово-революційних сил і створення спільногого штабу.

Нарада виявила конечну потребу створення спільногого штабу військово-революційних сил всіх поневолених народів Східної Європи і Середньої Азії. Поміж білоруською і українською сторонами в цьому питанні досягнена повна згоди. Нарада постановила вважати з днем 18. 1. 53 р. вище названі українську і білоруську військово-революційні організації об'єднаними під головним керівництвом отамана Т. Бульби-Боровця. Одночасно постановлено звернутися до інших поневолених народів з пропозицією долучитися до цієї акції.

Від УНГ: Від БВР:
(—) Сот. О. Гриценко (—) Пполк. Заречний
Штутгарт, 18. 1. 1953 року

Українське демократичне вояцтво буде свій незалежний орган

Діловий відгук членів і прихильників УНГ
на заклик журналу «Меч і Воля»

Велико-Британія

Член Краєвої Команди УНГ в Велико-Британії Василь Бондар вносить на пресовий фонд УНГ свій тижневий заробіток в сумі 12 фунтів шт. Ініціативу пана В. Бондара підтримали інші члени УНГ вносячи також свій тижневий заробіток: І. Барчук — 5 ф. шт., І. Жовтобрюх — 5 ф. шт., Ю. Демченко — 5 ф. шт., О. Барчук — 5 ф. 7 шіл. 6 пенсів, П. Онайський — 6 ф. 5 шіл.

США

По 5 ам. долярів внесли: сотн. Ю. Лукащук, хор. М. Бояр, сотн. В. Остапенко, п. Г. Пиріг, ред. К. Варварів. 2 ам. долари внес п. М. Гуцул. По 1 ам. долярові: ген.-пор. О. Загродський, майор П. Шпірук, проф. М. Ветухів, проф. І. Паливода, поні С. Гаєвська, пані Нещадименко, полк. Б. Барвінський, полк. А. Валівський, майор О. Черкасевич, інж. І. Мірошніченко, Ю. Кузьмин, інж. А. Заліско, п. Корель, М. Миськів, Ю. Філіпов, І. Кравець, Н. Подполій, М. Федоровська, А. Козор, І. Драбатій, А. Круглий, З. Якимович, інж. П. Красноніс. Листа п. Сеника — 3 ам. дол.

Німеччина

М. С. — 25 НМ, Т. Б. — 25 НМ, Г. Балін — 10 НМ.
Коваленко Д. — 5 НМ.

Найсердечнішу подяку за матеріальну підтримку нашого вояцького журналу складає всім жертвам діяльності

Видавництво та Редакція «Меч і Воля».

МЕЧ І ВОЛЯ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН

УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

Редакція Колегія. Наклад 4.000

Ціна одного примірника: в Німеччині — 0,50 НМ, у Франції — 50 фр., у Бельгії — 6 фр., у Британії і Австралії — 1 шіл, 6 пенсів, у США і Канаді — 25 центів. У всіх інших країнах рівновартість 25 ам. центів.

Адреса Видавництва: „Metsch i Wolja”, R. Kopernik,
München - Feldmoching, Postlagernd, Germany.